

Arrest

nr. 74 940 van 13 februari 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 23 december 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 november 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 16 januari 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 februari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. DE PONTHERE en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. *Feitenrelaas*

U verklaart een Russisch staatsburger te zijn, van Tsjetsjeense origine, en afkomstig uit Katyr Yurt, regio Atchkhoi Martan, Republiek Tsjetsjenië, Russische Federatie. U diende op 20 oktober 2008 een eerste asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. Op 16 juli 2009 nam het Commissariaat-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, aangezien er geen geloof gehecht kon worden aan uw asielaanvraag. Deze beslissing werd op 3 december 2009 bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Uw cassatieberoep bij de Raad van State werd op 12 februari 2010 verworpen. U keerde niet terug naar uw land van herkomst, maar vroeg op 12 augustus 2011 voor de tweede keer asiel aan in België. U verklaarde dat u in uw land nog steeds gezocht wordt door de autoriteiten omwille van de betrokkenheid van uw echtgenoot bij rebellenacties.

Na uw vertrek zijn de ordediensten nog verschillende keren langsgekomen bij uw ouders op zoek naar u. Er kwamen ook convocaties toe op uw naam. De broer van uw echtgenoot werd ondervraagd over u door de ordediensten. Hij heeft ondertussen eveneens het land verlaten. U vernam van een Tsjetsjeense vrouw in België dat uw echtgenoot in september of oktober 2010 in Polen asiel aangevraagd heeft en ook enige tijd in een opvangcentrum in Duitsland verbleven heeft. Hij werd door de Poolse autoriteiten echter gerepatriëerd naar de Russische Federatie en sindsdien hebt u geen nieuws meer van hem vernomen.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u de volgende documenten voor: kopies van enkele bladzijden uit uw intern paspoort, de werkbadge van uw echtgenoot, een convocatie op naam uw echtgenoot, een medisch attest van uw echtgenoot, een bewijs van uw woonregistratie in Katyr Yurt, een attest van de brandweer, een kopie van een opsporingsbericht op uw naam, faxkopies van twee convocaties op uw naam, een faxkopie van een bewijs van woonregistratie en de dood van uw broer, een faxkopie van een bewijs van woonregistratie van uw echtgenoot, een brief d.d. 27/06/2011 van het Belgisch Comité voor Hulp aan Vluchtelingen, verschillende psychologische en medische attesten van u en uw dochter Mata, en de correspondentie via e-mail van uw raadsman, Meester De Ponthiere, met verschillende personen en instanties in verband met de asielaanvraag van uw echtgenoot in Polen.

B. Motivering

De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd. Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

U keerde na uw eerste asielaanvraag niet terug naar de Russische Federatie. Voor uw huidige asielaanvraag beroept u zich op de problemen die u reeds aangehaald hebt in het kader van uw eerste asielaanvraag. U legt verschillende documenten neer ter staving van uw beweerde vervolgingsfeiten.

Vooreerst dient er op gewezen te worden dat de Commissaris-generaal in het kader van uw eerste asielaanvraag reeds geoordeeld heeft dat er in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie kon weerhouden worden, aangezien er geen geloof gehecht kon worden aan uw asielrelaas. Er werd namelijk vastgesteld dat uw verklaringen aangaande uw reisroute en de daarbij gebruikte documenten niet geloofwaardig waren. Verder legde u onaannemelijk vage en weinig overtuigende verklaringen af met betrekking tot de betrokkenheid van uw echtgenoot bij rebellenacties en zijn vervolging door de autoriteiten omwille van deze activiteiten. Er werd ook geoordeeld dat uw beweerde vervolgingsvrees ondermijnd werd door het feit dat uw echtgenoot niet samen met u het land ontvlucht is en u hier ook geen uitleg voor had. Tenslotte werd er op gewezen dat het niet geloofwaardig is dat u niet eerder het land verlaten hebt en u pas na het gehoor op het Commissariaat-generaal melding gemaakt hebt van uw beweerde verkrachting door de ordediensten. Bijgevolg hebt u uw vrees voor vervolging door de autoriteiten omwille van de betrokkenheid van uw echtgenoot bij rebellenacties niet aannemelijk gemaakt. Deze beslissing werd bij arrest d.d. 03/12/2009 bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. In dit arrest heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen er nog op gewezen dat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas volledig ondermijnd wordt door het feit dat u uw beweerde verkrachting door de ordediensten hebt verzwegen wat toch een kernelement van uw relaas was en bovendien uw rechtstreekse vluchtaanleiding vormde. Het argument dat u zich schaamde om dit van bij het begin te vertellen is niet aannemelijk.

Er dient verder te worden vastgesteld dat de nieuwe documenten die u in het kader van uw tweede asielaanvraag voorlegt ter staving van de verklaarde asielmotieven de gedane vaststellingen in het kader van uw eerste asielaanvraag niet in positieve zin kunnen wijzigen.

Zo kunnen de door u voorgelegde convocaties de geloofwaardigheid van uw verklaringen aangaande uw vervolgingsfeiten niet herstellen. Uit deze convocaties blijkt namelijk slechts dat u zich moest gaan aanmelden bij het parket in Atchkhoi Martan, maar er staat verder niets in over de reden of de zaak waarin u werd opgeroepen. Er wordt evenmin vermeld in welke hoedanigheid u werd opgeroepen. Bovendien bleek u zelf onaannemelijk weinig op de hoogte te zijn van de inhoud van deze convocaties waardoor er verder afbreuk gedaan wordt aan de bewijswaarde ervan. U bleek namelijk in het geheel niet te weten wanneer u zich volgens deze convocaties moest gaan aanmelden. U kon zelfs niet zeggen in welk jaar het was. U verklaarde verder dat u volgens deze convocaties telkens door een andere politiedienst in verschillende districten werd opgeroepen. Uit lezing van de convocaties blijkt echter dat u twee keer door dezelfde instantie werd opgeroepen. U dacht dat er in de convocaties niet vermeld werd om welke reden of in welke zaak u werd opgeroepen, omdat dit niet de gewoonte is, maar daar was u echter niet helemaal zeker van (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 10/10/2011, p. 6). Aangezien deze convocaties betrekking hebben op de kern van uw asielrelaas, kan redelijkerwijs dan verwacht worden dat u toch beter op de hoogte zou zijn van de inhoud ervan.

Voorts legt u een kopie van een opsporingsbericht neer en waaruit moet blijken dat u gezocht wordt wegens deelname aan illegale gewapende groeperingen. U verklaart hierover enkel dat dergelijke blaadjes aangebracht worden bij kiosken, en dat u geen origineel kan bekomen omdat u niet wil dat uw moeder in de problemen komt (gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 10/10/2011, p. 7). Dergelijk opsporingsbericht is nochtans een belangwekkend document, net daarom kan verwacht worden dat u grondiger informeert of u al dan niet officieel gezocht wordt. U verklaarde immers dat u niet weet of u officieel gezocht wordt (gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 10/10/2011, p. 10). Bovendien kan het Commissariaat-generaal geen waarde hechten aan een kopie van dergelijk document, waarvan bovendien elke officiële hoofding of stempel ontbreekt, aangezien dergelijke kopies makkelijk te vervalsen zijn. Omwille van het potentieel belang van het document kan ook niet aanvaard worden dat u geen verdere moeite wil doen om een origineel te bekomen. Tot slot, en ook ten aanzien van de andere voorgelegde documenten, kan opgemerkt worden dat om enige bewijskracht aan een document te ontfemen, het dient te worden ondersteund door geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen hetgeen in casu niet het geval is.

Ter staving van uw beweerde vervolgingsfeiten legde u nog een faxkopie van een bewijs van de woonregistratie en de dood van uw broer voor. U verklaarde dat uw broer, T. D. net zoals uw echtgenoot tijdens de oorlog betrokken was bij rebellenacties en daarna samen met uw echtgenoot bij de politie in Grozny werkte. U vermoedde dat uw broer omwille van zijn activiteiten voor de rebellen in 2001 vermoord werd (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 10/10/2011, p. 7-8). Uit dit document blijkt echter slechts dat uw broer in Katyr Yurt geregistreerd was tot zijn overlijden in augustus 2001 en dat hij daar ook begraven werd, maar er wordt geen melding gemaakt van de oorzaak van zijn overlijden noch van de omstandigheden waarin hij gestorven is. Bijgevolg kan u niet aannemelijk maken dat er enig verband zou bestaan tussen de dood van uw broer en de problemen van uw echtgenoot met de autoriteiten. Dit document kan uw beweerde vervolgingsfeiten bijgevolg niet ondersteunen.

De door u voorgelegde faxkopie van de woonregistratie van uw echtgenoot bevestigt enkel dat hij tot 2006 in het dorp Katyr Yurt was geregistreerd, maar uit dit document blijkt verder niet dat er enig verband zou bestaan tussen het vertrek van uw echtgenoot uit Katyr Yurt en de door u aangehaalde problemen.

De kopies van enkele bladzijden uit uw intern paspoort met stempels van uw woonregistratie en uw huwelijk tonen enkel aan dat u in januari 2004 wettelijk gehuwd bent met Y. A. en dat u sinds september 2001 in Katyr Yurt geregistreerd bent, wat in deze beslissing niet betwist wordt, maar deze informatie kan uw beweerde vervolgingsfeiten evenwel niet staven.

Met betrekking tot al deze voorgelegde documenten dient er daarenboven nog op gewezen te worden dat ze slechts kopies betreffen waaraan maar weinig bewijswaarde gehecht kan worden, aangezien gekopieerde en gefaxte documenten gemakkelijk te vervalsen zijn.

Uw raadsman, Meester De Ponthiere, legde tijdens uw gehoor voor het Commissariaat-generaal, nog enkele e-mails voor van zijn correspondentie met verschillende personen en instanties waaruit blijkt dat

uw echtgenoot in september 2010 in Polen asiel heeft aangevraagd. Daarna zou hij enige tijd in Duitsland verbleven hebben waarna hij gerepatrieerd werd naar Polen. Na een negatieve beslissing inzake zijn asielaanvraag in Polen keerde uw echtgenoot in december 2010 terug naar de Russische Federatie. Deze documenten bevatten evenwel geen informatie die afbreuk kan doen aan de reeds gedane vaststellingen met betrekking tot het ongeloofwaardig karakter van uw verklaringen in het kader van uw eerste asielaanvraag.

Verdere bevestiging van het ongeloofwaardig karakter van uw asielrelaas kan gevonden worden in het feit dat u onaannemelijk vage verklaringen aflegde met betrekking tot het verdere verloop van uw vervolgingsprobleem. Zo verklaarde u dat leden van ordediensten sinds uw vertrek uit uw land nog langskomen bij uw ouders op zoek naar u. U kon echter niet preciseren tot welke ordediensten deze personen behoren. U wist niet of er op naam van uw echtgenoot nog convocaties zijn toegekomen. U kon niet zeggen of hij al dan niet officieel gezocht werd. U wist evenmin of hij officieel in beschuldiging werd gesteld wegens zijn betrokkenheid bij rebellenacties (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 10/10/2011, p. 9-10). U kon ook niet zeggen of er behalve de twee convocaties die u voorlegde nog andere convocaties op uw naam zijn toegekomen (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 10/10/2011, p. 6). Deze vage verklaringen zijn toch weinig aannemelijk te noemen. Te meer daar uit uw verklaringen gebleken is dat u vanuit België regelmatig telefonisch contact hebt met uw oom in Tsjetsjenië (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 10/10/2011, p. 9). Dergelijke vage verklaringen wijzen dan ook op een gebrek aan interesse in de evolutie van uw persoonlijke problemen en ondermijnen uw beweerde vrees voor vervolging. Van een asielzoeker kan namelijk verwacht worden dat hij ernstige en veelvuldige pogingen onderneemt om zich te informeren over de evolutie van zijn persoonlijke problemen.

Met betrekking tot de verschillende medische en psychologische attesten die u voorlegde, verklaarde u dat u en uw dochter aan psychische problemen lijden. Deze problemen zouden veroorzaakt zijn door het feit dat u bij de laatste inval van de ordediensten in september 2008 verkracht werd (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 10/10/2011, p. 2-3). Ofschoon er zeker begrip kan worden opgebracht voor de psychische moeilijkheden die u zou hebben tonen deze attesten echter niet aan dat er een direct verband zou bestaan tussen deze psychische moeilijkheden en de door u aangehaalde elementen van uw asielrelaas. Uit deze attesten blijkt namelijk slechts dat u aan een depressie zou lijden en dat u en uw dochter Mata al geruime tijd in behandeling zijn bij een psychiater/psycholoog. Bovendien kan een arts of psycholoog weliswaar bepaalde vaststellingen doen met betrekking tot uw mentale gezondheidstoestand en hij kan rekening houdend met zijn bevindingen vermoedens hebben over de oorzaak van uw psychische problemen, maar hij kan nooit met volledige zekerheid de precieze omstandigheden schetsen die de oorzaak vormen van uw psychische problemen. Een medisch of psychologisch attest vormt dan ook geen sluitend bewijs van uw beweerde vervolgingsfeiten. Deze attesten vermogen bijgevolg niet om de geloofwaardigheid van uw verklaringen te herstellen. Bovendien blijkt uit deze attesten evenmin dat u aan geheugenproblemen zou lijden waardoor u zich bepaalde zaken niet meer zou kunnen herinneren. Uit een analyse van uw verklaringen is toch duidelijk gebleken is dat u aangaande uw asielrelaas wel degelijk in staat bent om gedetailleerde verklaringen en beschrijvingen af te leggen. Daarenboven dient gesteld te worden dat de voorgelegde attesten geen enkel objectief medisch en/of neuropsychologisch onderzoek bevatten dat uw geheugenproblemen kan staven. U kan dan ook niet aannemelijk maken dat de vastgestelde vage verklaringen hieraan te wijten zouden zijn.

De brief d.d. 27/06/2011 van het Belgisch Comité voor Hulp aan Vluchtelingen (BCHV) gericht aan de heer François Geysen (Dienst Vreemdelingenzaken) bevestigt uw contact met deze organisatie en hun besluit in verband met uw asielrelaas en de beoordeling van uw eerste asielaanvraag door het Commissariaat-generaal. Naar aanleiding van dit advies besloot u om een tweede asielaanvraag in te dienen op 12/08/2011. Uw tweede asielaanvraag werd ook aanvaard door de Dienst Vreemdelingenzaken en in overweging genomen door het Commissariaat-generaal. In dit advies wijst het BCHV op uw vrees voor vervolging wegens de autoriteiten in uw land omwille van de betrokkenheid van uw echtgenoot bij rebellenacties. Het BCHV stelt dat zij het oneens zijn met de motivatie van de beslissing zoals die genomen werd door het Commissariaat-generaal in het kader van uw eerste asielaanvraag, onder meer met de vaststellingen van het Commissariaat-generaal waarbij gesteld werd dat u onaannemelijk weinig informatie kon verschaffen aangaande de activiteiten van uw echtgenoot. Het BCHV stelt dat dit wel aannemelijk is, aangezien vrouwen van dergelijke zaken niet op de hoogte worden gebracht volgens de Tsjetsjeense tradities. Verder vindt het BCHV het binnen de context van de Tsjetsjeense tradities eveneens geloofwaardig dat u uit schaamte uw verkrachting door de ordediensten lange tijd voor de Belgische asielinstanties verzwegen hebt. Het feit dat het BCHV het oneens is met de motivering van de beslissing genomen door het Commissariaat-generaal in het kader van uw eerste

asielaanvraag, is echter niet afdoende om deze beslissing in twijfel te trekken. Het advies van het BCHV bevat voornamelijk een weergave van uw verklaringen, maar kan uw beweringen niet ondersteunen. Het Commissariaat-generaal achtte het namelijk niet onredelijk van u te verwachten dat u voldoende concrete en overtuigende informatie aanbracht over de aanleiding van of de reden voor de vervolging van uw echtgenoot door de autoriteiten om een gegronde vrees voor vervolging in uw hoofde aannemelijk te kunnen maken. Verder oordeelde het Commissariaat-generaal dat uw geloofwaardigheid ondermijnd werd door het feit dat u niet eerder in uw asielprocedure melding maakte van uw verkrachting wat een dermate ingrijpende gebeurtenis is. Van een asielzoeker die beweert te vrezen voor zijn leven en die daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten inroept, mag namelijk worden verwacht dat hij van bij het begin van zijn asielprocedure alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt. Bovendien blijkt uit het administratief dossier dat u bij het Commissariaat-generaal werd gehoord door een vrouwelijke ambtenaar en dat u bij de Dienst Vreemdelingenzaken de kans kreeg om voor de verdere procedure te vragen om gehoord te worden door een vrouwelijke ambtenaar of tolk, maar dat u dit niet nodig achtte. Het Commissariaat-generaal heeft in het kader van uw eerste asielaanvraag dan ook op goede gronden geoordeeld dat u er niet in geslaagd bent om uw vervolgingsvrees aannemelijk te maken, aangezien er geen geloof gehecht kon worden aan uw asielrelaas.

De overige door u voorgelegde documenten, met name uw bewijs van woonregistratie in Katyr Yurt, de werkbadge van uw echtgenoot, het attest van de brandweer, de convocatie op naam van uw echtgenoot, en het medisch attest van uw echtgenoot werden reeds besproken in de beslissing genomen in het kader van uw eerste asielaanvraag en kunnen bijgevolg niet als nieuwe elementen weerhouden worden.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet.

Bovenstaande vaststellingen zijn niet van die aard dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden weerhouden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster stelt dat het feitenrelaas vermeld in de bestreden beslissing onvolledig is en verwijst naar het feitenrelaas van de beslissing van 16 juli 2009 dat als volgt luidt:

“Volgens uw verklaringen bent u een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine, afkomstig uit Atchoi-Martan (Atchoi Martanovskv district. Tsjeisjenië,. U woonde in Katar Yurt (Atchoi Martanovskv district, waar u een permanent propiska had. Sind 2003 werkte uw man Y A. (.) bij de politie in Grozny. Op 8 maart 2006 vielen gewapende en gemaskerde mannen bij u binnen en namen uw man mee. De dag nadien werd hij zwaar toegetakeld teruggebracht. Hij werd meteen naar het ziekenhuis gebracht waar hij een week bleef. Uw man vertelde u dat hij beschuldigd werd van samenwerking met rebellen. Hij zou voortaan informatie over rebellen aan zijn ontvoerders moeten doorgeven. Na zijn ontslag uit het

ziekenhuis dook uw echtgenoot onder op verschillende adressen bij familie en vrienden. Aanvankelijk bezocht hij u nog af en toe, maar uit schrik dat hij gevat zou worden, stopte hij hiermee. Uw man behield onrechtstreeks contact: via via werd nieuws en geld doorgegeven. Sinds het onderduiken van uw man kreeg u drie keer het bezoek van onbekenden die naar uw man vroegen. In mei 2008 liet uw man via een vriend weten dat hij moest verdwijnen en dat u liet land moest verlaten. Op 10 september 2008 vielen onbekende Russen in camouflage-uniform hij u binnen. De mannen verweten u te weten waar uw man is. U vertelde van niets te weten, waarop u werd geslagen. Er werd gedreigd u en de kinderen te vermoorden indien uw man niet zou komen. U zou bij deze inval eveneens zijn verkracht. U ging een tijdje bij uw ouders wonen en trok toen verder naar een tante in Grozny, waar u tot uw vertrek bleef. Uw schoonbroer lichtte de politie van Grozny in waar werd geopperd dat uw man misschien iets verkeerd had gedaan en dat hij zich moest melden. Op 29 september 2008 verliet u uiteindelijk Tsjetsjenië met een personenwagen naar een voor u onbekende stad Daar verbleef u twee weken, alvorens met een vrachtwagen verder te reizen naar België waar u op 19 oktober 2008 aankwam en op 20 oktober 2008 asiel vroeg. Op 4 november 2008 vernam u van uw familie dat uw huis de vorige dag was afgebrand. Sinds uw vertrek wordt uw schoonbroer lastiggevallen door onbekenden die vragen waar u bent. U bent in het bezit van een kopie van de eerste pagina van uw intern paspoort, uw geboorteakte, uw huwelijksakte, de geboorteaktes van uw kinderen en uw puntenlijst van de middelbare school. U legde verder volgende documenten voor: een attest betreffende uw registratie in Katar-Yurt, de werkkaart van uw man bij de politie in de Oktoberwijk in Grozny; een medisch attest dd 20 maart 2006 betreffende verwondingen die bij uw man op 9 maart 2003 werden vastgesteld in het Centrale District Ziekenhuis van Atchoi Martan; een convocatie van het parket in Grozny volgens welke uw man zich op 16 december 2008 dient te melden, een attest van de brandweer van Atchoi-Martan betreffende de brand in uw huis op 3 november 2008 en een schoolattest dd 3 februari 2009 van uw dochter M..”

Verzoekster stelt dat het feitenrelaas ook foutief is waar gesteld wordt dat ze niets meer vernam van haar echtgenoot sinds zijn repatriëring naar de Russische Federatie. Verzoekster stelt immers te hebben verklaard dat niemand nog iets van haar echtgenoot heeft gehoord die niet aangekomen is in zijn woonplaats en dus spoorloos verdwenen is na zijn aankomst in Rusland. Verzoekster meent nog dat er geen melding is gemaakt van het feit dat het Belgisch Comité voor Hulp aan Vluchtelingen (hierna BCHV) namens het UNHCR een positief advies uitbracht op 27 juni 2011 ten aanzien van het asielerzoek van verzoekende partij.

Verweerder antwoordt terecht dat de commissaris-generaal niet verplicht is om een integrale weergave van de verklaringen van verzoekster van zowel de eerste als de tweede asielaanvraag in de bestreden beslissing op te nemen. Deze verklaringen bevinden zich immers in het administratieve dossier en verzoekster kan die ten allen tijde raadplegen. Verweerder benadrukt dat het feitenrelaas van de bestreden beslissing alle voor het relaas van verzoekster relevante feiten uit het administratieve dossier overneemt voor wat betreft de tweede asielaanvraag.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) meent dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal haar gegriefd heeft door zijn samenvatting van de feiten van haar asielerlaas in de bestreden beslissing.

Verweerder merkt voorts terecht op dat de bewering van verzoekster dat er in het feitenrelaas geen melding zou zijn gemaakt van het positieve advies van het BCHV niet kan worden volgehouden, vermits uit de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat deze brief wel degelijk wordt vermeld als één van de documenten die door verzoekster is neergelegd bij haar tweede asielaanvraag.

Verzoekster klaagt de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aan. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de commissaris-generaal de verplichting op om zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden, wat inhoudt dat hij zijn beslissingen moet stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster op 2 februari 2009 en op 10 oktober 2011 op het Commissariaat-generaal werd gehoord, waarbij zij de mogelijkheid kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. Tijdens het volledige gehoor was zij in het gezelschap van een tolk die het Russisch machtig is en heeft zij zich laten bijstaan door een raadsman. De bestreden beslissing is grotendeels gesteund op de verslagen van dit gehoor. Verzoekster heeft een advies van het BCHV kunnen voorleggen en het commissaris-generaal heeft dit onderzocht en betrokken in zijn besluitvorming. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekster op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Aldus kan niet worden vastgesteld dat de commissaris-generaal hier onzorgvuldig heeft gehandeld.

Wat de schending van het beginsel van behoorlijk bestuur betreft stelt de Raad vast dat verzoekster dit niet nader bepaalt. Krachtens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering (hierna: vreemdelingenwet) moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en de middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder 'middel' in de zin van deze bepaling moet worden verstaan de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618). Het komt de Raad niet toe te raden naar de wijze waarop een rechtsregel geschonden is. Derhalve is dit onderdeel van het middel onontvankelijk.

2.2. Verzoekster werpt de schending op van de artikelen 48, 48/3, 48/4, 57/7ter, 57/23bis en 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: wet van 29 juli 1991), van artikel 3 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM); van artikel 21 van de Procedurerichtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende de minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus (hierna: Procedurerichtlijn) en schending van de algemene zorgvuldigheidsplicht, van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

2.2.1. Verzoekster klaagt de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli aan evenals de schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De administratieve overheid dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628; RvS 30 mei 2006 nr. 159.298; RvS 12 januari 2007, nr. 166.608; RvS 15 februari 2007 nr. 167.848; RvS 26 juni 2007 nr. 172.777).

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is bereikt.

Verzoekster brengt kritiek uit op de inhoud van de motivering, zodat de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd en het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

2.2.2. Met betrekking tot artikel 21 van de Procedurerichtlijn merkt de Raad op dat het door verzoekster aangehaalde artikel werd omgezet in de vreemdelingenwet, waardoor deze niet langer over directe werking beschikt, behoudens de verplichting tot richtlijnconforme interpretatie. Verzoekster beroept zich op geen dergelijke schending. De schending van het door verzoekster aangehaalde artikel 21 van de richtlijn kan derhalve niet dienstig worden ingeroepen.

Verzoekster stelt dat de brief van het BCHV in werkelijkheid een advies is in overeenstemming met artikel 57/23bis van de vreemdelingenwet en overeenkomstig artikel 21 van de Procedurerichtlijn. Verzoekster stelt dat een dergelijk advies niet bindend is voor de asielinstantie, maar dat wanneer er wordt van afgeweken, dit uitdrukkelijk in de beslissing moet worden gemotiveerd. Verzoekster citeert het (Franstalige) advies van het BCHV. Verzoekster meent dat deze brief van het BCHV in elk geval als een memorie moet worden beschouwd, die door verzoekster werd neergelegd als verdediging voor de asielinstanties. Verzoekster meent dat het verbazingwekkend is dat de bestreden beslissing op geen enkele wijze de verkrachting door de Russische ordediensten in aanmerking neemt en zelfs gebruikt als argument van ongeloofwaardigheid, omdat verzoekende partij dit niet heeft verteld op het eerste interview. Verzoekster verwijst nog naar het *UNHCR Handbook and Guidelines* en naar de *UNHCR Guidelines on Gender-related Persecution*.

Verweerder antwoordt terecht dat de bewering van verzoekster dat er geen rekening zou zijn gehouden met het advies van het BCHV door de commissaris-generaal niet kan worden volgehouden. Uit de bestreden beslissing blijkt immers dat er uitgebreid is ingegaan op dit advies en dat duidelijk is uiteengezet waarom dit advies niet in staat is de beslissing betreffende de eerste asielaanvraag van verzoekster te wijzigen.

De Raad meent dat de brief van het BCHV niet kan beschouwd worden als een advies dat door het UNHCR in overeenstemming met artikel 57/23bis van de vreemdelingenwet bij het commissaris-generaal ingediend wordt vermits niet blijkt dat dit advies uitgaat van de vertegenwoordiger in België van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen zoals bepaald in artikel 57/23bis. De Raad stelt vast dat er ook bij de Raad geen dergelijk advies neergelegd werd door UNHCR.

2.2.3. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Gedr. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95). Door de devolutive kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratoire opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

Eens hij een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, heeft de Raad, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput. De Raad heeft niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die al in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de reglementair bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Gelet op het gezag van gewijsde van dit arrest is de bevoegdheid van de Raad in het kader van huidig beroep beperkt tot een beoordeling van de nieuwe elementen door verzoekster aangevoerd in het kader van haar huidige asielaanvraag en de afweging ervan tegen de juridisch vaststaande motieven uit de vorige asielaanvraag.

Dit neemt echter niet weg dat de Raad bij de beoordeling van een latere asielaanvraag rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met de elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerdere asielaanvraag zijn afgelegd. De Raad kan zich dus op geheel het administratief dossier steunen en bijvoorbeeld ook een vergelijking maken tussen verklaringen die in de opeenvolgende asielprocedures zijn afgelegd (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704).

2.2.4. Wat de reisweg betreft stelt verzoekster dat de omstandigheden van haar reis en het verlies van haar paspoort enigszins onduidelijk zijn en in strijd met officiële informatie uit het administratief dossier, maar dat dit op zich de geloofwaardigheid van het asielrelaas niet ondermijnt.

De Raad wijst erop dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvlucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

Betreffende de aangevoerde schending van een aantal paragrafen uit de proceduregids van UNHCR en de *UNHCR Guidelines on Gender-related Persecution* merkt de Raad op dat deze proceduregids en Guidelines, hoewel zij waardevolle aanwijzingen bevatten voor het vaststellen van de hoedanigheid van vluchteling overeenkomstig artikel 1 van het Verdrag van Genève, geen afdwingbare rechtsregels bevatten (zie ook RvS 9 juni 2005, nr. 145.732).

Ook artikel 57/7ter van de vreemdelingenwet is niet geschonden. Wat het gebrek aan bewijs en de geloofwaardigheid van het asielrelaas betreft stelt artikel 57/7ter van de vreemdelingenwet :

« *De Commissaris-generaal kan, wanneer de asielzoeker een aantal van zijn verklaringen niet aantoonst met stukken of andere bewijzen, de asielaanvraag geloofwaardig achten wanneer aan de volgende voorwaarden is voldaan:*

- a) de asielzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn aanvraag te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de asielzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de asielzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag;*
- d) de asielzoeker heeft zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) vast is komen te staan dat de verzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd. »*

De Raad meent zoals de commissaris-generaal dat verzoekster niet in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.

Reeds in de beslissing van het Commissariaat-generaal van 16 juli 2009 werd er gewezen op het weinig geloofwaardig karakter van de reisroute van verzoekster en van de gebruikte reisdocumenten. De bestreden beslissing wees op de controleposten binnen Rusland, waarbij geldige identiteitsdocumenten moeten worden voorgelegd.

De Raad stelt vast dat de verklaringen van verzoekster met betrekking tot het verlies van haar binnenlands paspoort niet eensluidend en geloofwaardig zijn.

Bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaart verzoekster dat zij haar binnenlands paspoort verloren heeft. Het stak in een tas die zij vergeten heeft in de taxi (stuk 14, nr. 21, 5 november 2008).

Tijdens het gehoor van 2 februari 2009 verklaart verzoekster dat zij haar handtas bij zich had, maar dat de grote tas in de wagen (taxi) bleef (p. 6). Zij legt er de kopie van de eerste bladzijde van haar binnenlands paspoort voor (zie 17 documenten, stuk 11) en stelt dat zij die nodig had voor de aanvraag van kinderbijslag. Verzoekster stelt dat er bij deze aanvraag niet naar de *propiska* gevraagd werd en die bladzijde had zij dan ook niet gekopieerd (p. 8 en 9). In haar verzoekschrift van 25 juni 2009 stelt verzoekster dat zij twee tassen had, een grote en een kleine. In het kleine tasje bewaarde ze haar geld en origineel intern paspoort. Zij vergat beiden in de taxi, maar de grote tas kreeg zij terug via het adres van een familielid B (p. 3).

Tijdens het gehoor van 10 oktober 2011 legt verzoekster twee bijkomende bladzijden van haar binnenlands paspoort voor met de vermelding van haar huwelijk en *propiska*. Voor de kinderbijslag stelt verzoekster hebben ze persoonlijke gegevens, registratie van adres (*propiska*) en van het huwelijk nodig.

De Raad stelt vast dat verzoekster geen eenduidige verklaringen aflegt over de plaats waar zij haar binnenlands paspoort bewaarde, het verlies van een of twee tassen in de taxi en de door haar gekopieerde bladzijden van dit paspoort om kinderbijslag aan te vragen. Dit ondermijnt de geloofwaardigheid van haar verklaringen en leidt tot een vermoeden dat zij haar binnenlands paspoort in strijd met de medewerkingsplicht achterhoudt vermits zij bijkomende kopies uit dit paspoort voorlegt.

2.2.5. Verzoekster betwist in haar verzoekschrift het gebrek aan geloofwaardigheid van de band van haar man en de rebellen. Zij stelt dat zij weinig op de hoogte was van de activiteiten van haar man en hem één maal een wapen zag geven in 2005 aan een persoon gekleed als militair.

In zijn arrest nr. 35 286 van 3 december 2009 stelde de Raad: *“Bovendien merkt de Raad op dat verzoekster heeft verklaard dat haar echtgenoot in 2000 de rebellen heeft geholpen. In 2003 is verzoeksters echtgenoot bij de politie gaan werken. Uit informatie in het administratief dossier blijkt dat vele mannen – voormalige rebellen – zijn overgestapt naar de Tsjetsjeense ordediensten (administratief dossier, stuk 18, nummer 2, “Subject Related Briefing” betreffende de “Russische Federatie/Tsjetsjenië - Veiligheidssituatie in Tsjetsjenië” van 28 augustus 2008, p. 23), en de autoriteiten aldus ook in kennis zijn van het in het verleden helpen van rebellen in hoofde van verzoeker. Verzoekster verklaarde immers zelf “iedereen hielp rebellen” (idem CGVS, p. 10). In dit kader kan derhalve in alle redelijkheid niet worden aangenomen dat zes jaar na de feiten en na drie jaar actief zijn bij de politie verzoeksters echtgenoot vervolgd zou worden wegens het bieden van hulp aan rebellen in 2000.”*

In haar verklaring van 5 november 2008 (p. 5) stelt verzoekster dat haar man van 2003 tot 2006 bij de politie werkte en regelmatig ondervraagd werd over het feit of hij rebellen hielp of bommen hielp plaatsen voor de rebellen. Zij lieten hem niet met rust en daarom verliet hij in 2006 de politie. Op 8 maart 2006 namen gewapende mannen hem mee.

Tijdens het gehoor van 2 februari 2009 (p. 9) stelt verzoekster dat alles prima ging van 2003 tot 2006 terwijl haar man werkte voor de politie. Op 8 maart 2006 namen gewapende mannen hem mee. Verzoekster vroeg hem achteraf als hij beter was wat er aan de hand was en hij vertelde dat men hem beschuldigde voor de rebellen te werken.

Tijdens het gehoor van 10 oktober 2011 (p. 3-4) stelt verzoekster dat zij de reden voor zijn arrestatie gevraagd zou hebben indien zij hem (nog) gezien had, dat zij in een gesprek van haar man met zijn broer vernam dat hij voor die mensen die hem gearresteerd hadden moest werken, dat hij dit niet van plan was en daarom ondergedoken moest leven.

De verklaringen van verzoekster over het feit of haar man reeds problemen had als politieagent tussen 2003 en 2006 en of zij de reden voor zijn arrestatie rechtstreeks of onrechtstreeks vernam zijn niet eensluidend.

Wat de activiteiten van haar man voor de rebellen betreft stelt verzoekster tijdens het gehoor van 2 februari 2009 (p. 14-15) dat hij hen tijdens de eerste en tweede oorlog hielp met medicijnen en meeding naar een en andere plaats. Op de vraag waarom hij plots problemen kreeg in 2006 antwoordt verzoekster dat hij onrustig en prikkelbaar was en bang was van iets, maar dat hij haar niets zegde.

Tijdens het gehoor van 10 oktober 2011 (p. 12-13) stelt verzoekster dat haar man effectief meewerkte met de rebellen toen hij bij de politie werkte. Hij leverde wapens en zij denkt dat ze politie-eenheden explodeerden.

Dit stemt niet overeen met haar verzoekschrift en haar eerste gehoor waar verzoekster stelt dat zij niet op de hoogte was van de activiteiten van haar man voor de rebellen.

Tijdens het gehoor van 10 oktober 2011 (p. 5) verklaart verzoekster dat mannen vijf of zes keer naar haar kwamen na het onderduiken van haar man in 2006 terwijl tijdens het gehoor van 2 februari 2009 (p. 12) is er sprake van vier maal.

Het betreft elementen die de kern uitmaken van haar asielrelaas en ondermijnt de gehele geloofwaardigheid ervan.

De motivering moet als geheel worden gelezen en niet als samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen. Het is immers het geheel van de vastgestelde tegenstrijdigheden en onwetendheden op grond waarvan de commissaris-generaal oordeelde dat de geloofwaardigheid van het asielrelaas wordt ondermijnd (RvS 9 december 2005, nr. 138.319). Dit geldt ook voor de Raad.

De vermelding van de verkrachting na haar eerste asielaanvraag dient *in concreto* en in het kader van de globale geloofwaardigheid van het asielrelaas beoordeeld te worden. Bij gebrek aan geloofwaardigheid van dit asielrelaas is de verkrachting die in dit relaas kadert evenmin geloofwaardig.

2.2.6. Volgens verzoekster brengt de bestreden beslissing begrip op voor de psychische situatie waarin ze verkeerde na haar verkrachting maar knoopt ze op geen enkele wijze de juiste gevolgtrekkingen vast aan dat begrip. De specifieke situatie van slachtoffers van verkrachting in Tsjetsjenië wordt niet in aanmerking genomen aldus verzoekster. Verschillende rapporten bevestigen nochtans de schande die rust op een verkrachting. Verzoekster meent dat het vanuit deze culturele achtergrond niet meer dan normaal is dat ze moeite had dit onmiddellijk te vertellen. Verzoekster haalt een artikel aan waarin wordt bevestigd dat verkrachting door de Russische overheid wordt gebruikt als strategie. In hetzelfde artikel wordt bevestigd dat vele Tsjetsjeense vrouwen verkrachting niet durven melden. Verzoekster verwijst nog naar het Nederlandse ambtsbericht Noordelijke Kaukasus van april 2010 en ze is van mening dat

voor wat de veiligheidssituatie in Tsjetsjenië betreft er niet wordt geantwoord op hetgeen in het advies van het BCHV staat. Verzoekster meent nog dat de beslissing geen aandacht heeft besteed aan het feit dat haar echtgenoot na zijn repatriëring naar de Russische Federatie spoorloos verdwenen is en nooit op zijn bestemming is geraakt in Tsjetsjenië. Volgens verzoekster wijst alles erop dat haar man minstens gevangen werd genomen door de Russische autoriteiten bij zijn terugkeer. Verzoekster stelt terecht te vreezen dat ze hetzelfde lot zal ondergaan bij terugkeer.

De bestreden beslissing stelt: *“Met betrekking tot de verschillende medische en psychologische attesten die u voorlegde, verklaarde u dat u en uw dochter aan psychische problemen lijden. Deze problemen zouden veroorzaakt zijn door het feit dat u bij de laatste inval van de ordediensten in september 2008 verkracht werd (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 10/10/2011, p. 2-3). Ofschoon er zeker begrip kan worden opgebracht voor de psychische moeilijkheden die u zou hebben tonen deze attesten echter niet aan dat er een direct verband zou bestaan tussen deze psychische moeilijkheden en de door u aangehaalde elementen van uw asielrelaas. Uit deze attesten blijkt namelijk slechts dat u aan een depressie zou lijden en dat u en uw dochter Mata al geruime tijd in behandeling zijn bij een psychiater/psycholoog. Bovendien kan een arts of psycholoog weliswaar bepaalde vaststellingen doen met betrekking tot uw mentale gezondheidstoestand en hij kan rekening houdend met zijn bevindingen vermoedens hebben over de oorzaak van uw psychische problemen, maar hij kan nooit met volledige zekerheid de precieze omstandigheden schetsen die de oorzaak vormen van uw psychische problemen. Een medisch of psychologisch attest vormt dan ook geen sluitend bewijs van uw beweerde vervolgingsfeiten. Deze attesten vermogen bijgevolg niet om de geloofwaardigheid van uw verklaringen te herstellen. Bovendien blijkt uit deze attesten evenmin dat u aan geheugenproblemen zou lijden waardoor u zich bepaalde zaken niet meer zou kunnen herinneren. Uit een analyse van uw verklaringen is toch duidelijk gebleken is dat u aangaande uw asielrelaas wel degelijk in staat bent om gedetailleerde verklaringen en beschrijvingen af te leggen. Daarenboven dient gesteld te worden dat de voorgelegde attesten geen enkel objectief medisch en/of neuropsychologisch onderzoek bevatten dat uw geheugenproblemen kan staven. U kan dan ook niet aannemelijk maken dat de vastgestelde vage verklaringen hieraan te wijten zouden zijn.”*

De Raad stelt vast dat het medische getuigschrift van 2 oktober 2011 stelt dat verzoekster sinds een jaar depressief is en medicatie neemt. De bewijzen van begeleiding van verzoekster en haar dochter stellen dat zij onder psychologische begeleiding zijn. De Raad kan slechts vaststellen dat deze getuigschriften geen verdere inlichtingen verstrekken met betrekking tot de psychologische problemen van verzoekster en haar dochter en hun mogelijke oorsprong. De Raad schaart zich achter dit motief uit de bestreden beslissing.

Verzoekster legt in bijlage van haar verzoekschrift algemene mensenrechten rapporten neer. De loutere verwijzing naar en neerlegging van rapporten van algemene aard over de toestand van het land van herkomst bewijst persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie niet. Dit risico dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekster blijft hier in gebreke.

Wat de verdwijning van haar echtgenoot na zijn repatriëring naar de Russische Federatie betreft stelt de Raad vast dat haar echtgenoot niet gerepatriëerd is, maar nadat de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling geweigerd werd door de Poolse overheden op 6 december 2010, vrijwillig terugkeerde met IOM (Map 12 documenten, stuk 14). Het stuk 13 stelt dat haar echtgenoot sinds 2006 niet meer woonachtig is op zijn officieel adres. Dit is geen bewijs dat hij spoorloos verdwenen is minstens gevangen genomen is bij zijn terugkeer zoals gesteld in het verzoekschrift.

Ter zitting ondervraagd naar de stappen die verzoekster ondernomen heeft om haar echtgenoot na zijn terugkeer naar Rusland terug te vinden stelt verzoekster eerst dat zij contact had hiervoor met het Rood Kruis, vervolgens ontkent zij dit maar stelt zij dat zij contact had met een mensenrechtenorganisatie die naar haar man zou zoeken. De Raad stelt vast dat verzoekster dit ter zitting niet nader kan bepalen en dat zij ook geen bewijs voorgelegd heeft in dit verband buiten de reeds vermelde e-mail van een Duitse advocaat waarin gesteld wordt dat de echtgenoot van verzoekster vrijwillig terugkeerde met IOM. Deze vragen en de vraag naar documenten in dit verband werd reeds gesteld tijdens het gehoor van 10 oktober 2011 (p. 11 en 12).

2.2.7. Verzoekster stelt dat ze met alle middelen heeft geprobeerd aan te tonen dat ze inderdaad wordt opgespoord door de Russische overheid. Verzoekster stelt dat ze in het bezit is van originele oproepingen en van een originele affiche waarbij wordt aangetoond dat ze wordt opgespoord door de Russische autoriteiten. Volgens verzoekster is het normaal dat er op de oproepingsbrieven in Tsjetsjenië niet aangeduid wordt waarom iemand wordt opgeroepen door de politie, daar de betrokkene vaak niet

zou komen opdagen. Verzoekster meent nog dat het CGVS uit het oog verliest dat alle telefoons en alle post van en voor personen die verdacht worden, gecontroleerd wordt, zodat op die manier alle familieleden in gevaar kunnen worden gebracht. Volgens verzoekster moeten de door de asielzoeker overgelegde documenten door de commissaris-generaal in acht worden genomen bij het behandelen van het asioldossier, behalve wanneer ze manifest vals zijn. Documenten kunnen, aldus verzoekster niet zomaar van tafel worden geveegd met als enige motief dat het asiolverhaal van verzoekster niet geloofwaardig zou zijn. Verzoekster meent dat het aan de commissaris-generaal toekomt haar verhaal te analyseren, rekening houdend met de door verzoekster overgelegde documenten en niet omgekeerd. Verzoekster verwijst naar het advies van het BCHV in dit verband.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat er verzoekster tijdens het verhoor vragen werden gesteld over de reden waarom ze geen origineel van het opsporingsbericht kon voorleggen. Ook uit de map documenten blijkt dat er hiervan slechts een kopie werd voorgelegd. Ter zitting stelt verzoekster dat het inderdaad een kopie is die gemaakt werd voor verspreiding ter plaatse.

De bestreden beslissing stelt: *“De overige door u voorgelegde documenten, met name uw bewijs van woonstregistratie in Katyr Yurt, de werkbadge van uw echtgenoot, het attest van de brandweer, de convocatie op naam van uw echtgenoot, en het medisch attest van uw echtgenoot werden reeds besproken in de beslissing genomen in het kader van uw eerste asielaanvraag en kunnen bijgevolg niet als nieuwe elementen weerhouden worden.”*

Deze beslissing wees reeds op de beperkte bewijswaarde van de neergelegde documenten: *“De door u neergelegde documenten zijn niet van aard bovenstaande vaststellingen te wijzigen. De kopie van uw intern paspoort, uw geboorteaktes en die van uw kinderen, uw huwelijksakte en de schoolattesten betreffen enkel uw identiteit en die van uw gezin, die niet in vraag worden gesteld. Uw registratie in Katar-Yurt en het feit dat uw man werkzaam was bij de politie, zoals gestaafd met zijn werkkaart, worden evenmin in twijfel getrokken. Het medische attest beschrijft enkel de verwondingen vastgesteld bij uw man zonder dat hieruit kan afgeleid worden hoe en in welke omstandigheden uw man deze heeft opgelopen. Het attest van de brandweer stelt enkel dat er een brand in uw huis is geweest, het laat evenmin toe de oorzaak hiervan vast te stellen. Wat betreft de convocatie aan uw man gericht, dient opgemerkt te worden dat hieruit niet kan vastgesteld worden waarom uw man wordt opgeroepen. Over deze laatste drie documenten dient ook nog toegevoegd te worden dat deze sowieso zeer beperkte bewijskracht hebben omdat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie in het administratief dossier werd gevoegd, blijkt dat in Tsjetsjenië iedereen tegen betaling eender welk document kan bekomen.”*

Wat het beoordelen van de authenticiteit en bewijskracht van neergelegde stukken betreft wijst de Raad erop dat dit behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de Raad. Om bewijskracht aan een document te kunnen ontlenen dient dit ondersteund te worden door geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen hetgeen *in casu* niet het geval is (RvS, beschikking nr. 7257, 14 juli 2011).

De bestreden beslissing stelt ook: *“Ter staving van uw beweerde vervolgingsfeiten legde u nog een faxkopie van een bewijs van de woonstregistratie en de dood van uw broer voor. U verklaarde dat uw broer, T.D. (...) net zoals uw echtgenoot tijdens de oorlog betrokken was bij rebellenacties en daarna samen met uw echtgenoot bij de politie in Grozny werkte. U vermoedde dat uw broer omwille van zijn activiteiten voor de rebellen in 2001 vermoord werd (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 10/10/2011, p. 7-8). Uit dit document blijkt echter slechts dat uw broer in Katyr Yurt geregistreerd was tot zijn overlijden in augustus 2001 en dat hij daar ook begraven werd, maar er wordt geen melding gemaakt van de oorzaak van zijn overlijden noch van de omstandigheden waarin hij gestorven is. Bijgevolg kan u niet aannemelijk maken dat er enig verband zou bestaan tussen de dood van uw broer en de problemen van uw echtgenoot met de autoriteiten. Dit document kan uw beweerde vervolgingsfeiten bijgevolg niet ondersteunen.”*

Verzoekster heeft bijkomend het origineel van het getuigschrift dat haar broer overleden is en het getuigschrift van woonplaats van haar echtgenoot neergelegd.

De Raad schaart zich achter bovenvermeld motief dat niet weerlegd wordt door het voorleggen van bovenvermelde originele documenten.

Verzoekster heeft ook een CD-rom en een DVD neergelegd. De ene bevat een foto van verzoekster en haar broer en de andere zou een filmpje van youtube bevatten waar de overleden broer van verzoekster samen met andere Tsjetsjeense strijders te zien is en dat zij tijdens het gehoor van 10 oktober 2011 (p. 8) vermeldde. De foto toont aan dat verzoekster een broer had en het filmpje zou aantonen dat de broer van verzoekster tijdens de oorlogen gestreden zou hebben met de Tsjetsjeense rebellen. Noch de Raad noch de verwerende partij kon kennis nemen van het filmpje, maar het feit dat de broer tijdens de

Tsjetsjeense oorlog gevochten zou hebben wordt niet betwist door de verwerende partij, maar de er uit voortvloeiende vervolging van de familie van verzoekster is niet bewezen.

Verzoekster heeft haar asielaanvraag niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de door verzoekster aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor zij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van haar aanvraag teneinde aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoekster brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in haar land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Er zijn geen elementen in het rechtsplegingsdossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet rechtvaardigen.

Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien februari tweeduizend en twaalf door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken;

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

G. de MOFFARTS